

Rapport från norr

Av Petri Liljeroos

Äntligen sommar.

Det fina vädret som utlovats på tidningarnas löpsedlar höll sig undan. Ännu en gång hade dessa spåmän från Tyskland och Sverige haft fel. Är det inte dags att sluta med det tramset och skriva något vettigt istället. Sannolikheten att dessa profetior slår in är till och med sämre än slumpen, d.v.s. ungefär som en börsmäklares statistik.

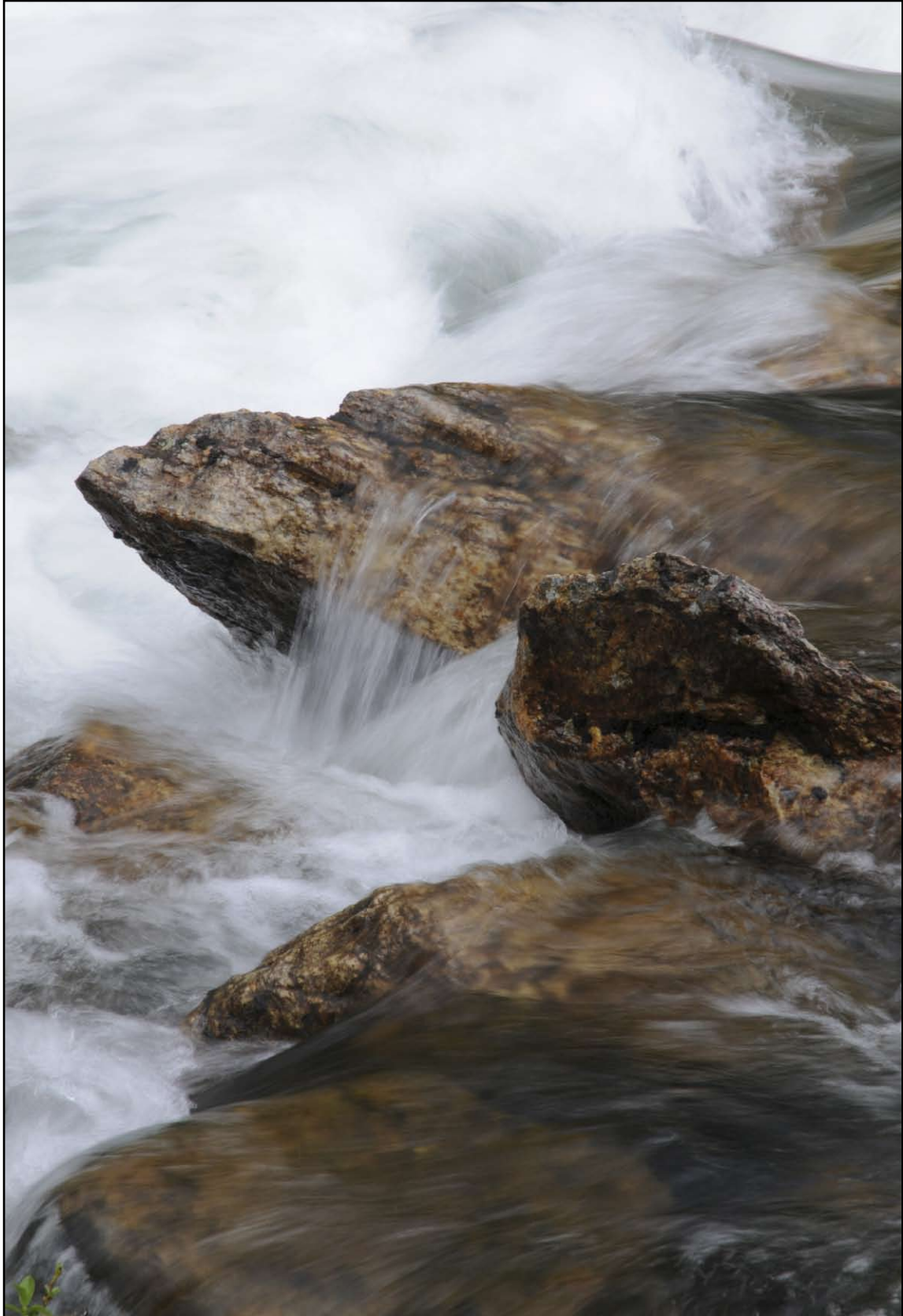
Den röda bussen med de 66 hästkrafterna var återigen packad till bredden med allhandla utrustning som behövs under en fisketur. Många säger att de reser lätt. Ja gör ni det grymtar jag och säger –Jag reser tungt, skittungt! Längst fram i bussen satt buss-ferbie och G.W Persson. Likt reseledare ledde de oss mot nya djärva mål. Längst bak vaktade "rear gunner" vår rosa akterskytt mot plötsliga faror som t.ex. attacker av vildsinta kamikazemygg.

Först passerades gränsen till Finland vid Kolari som ligger strax öster om Pajala. Efter någon timme vid gränsstationen mellan Finland och Norge möttes vi av nitiska norska tullare. Med en sällan skådad iver genomsökte de bil efter bil....förutom vår. Tror att G.W hjälpte oss där.

Finnmarksvidda bredde majestetiskt ut sig framför våra ögon. Vi formligen flög genom Kautokeino, förbi Statoilmacken där de tar 156 Skr för en hamburgare. Förbi mataffären där 5 tomater kostar 60 Skr, hej då Kautokeine, auf wiedersehen. Vi log brett och stämde genast upp i sång. "Now farewell to you, ye fine Spanish ladies, Now farewell to you, ye ladies of Spain" Långt där framme syntes blå himmel, var det verkligen sant?

Bruset från Borsajokka

Levajok fjellstue dök till slut upp bakom en kurva. Vi skulle bo i H.C Andersens och Ole Gamsts hytte. Dessa två legendariska Tanafiskare hade besökt oss i Tornedalen dagen innan och lämnat över ansvaret till oss att fånga lax. Allvaret tyngde oss när vi steg ut i älven på morgonen efter ankomst. Redan efter 1 timme låg det en lax och glänste i gräset. Vilken start.

I väntan på hugg

Efter 6 dagar och två laxar tog vi farväl av Levajok. Genom de öppna fönstren på bussen ropade vi "på återseende" och viftade med våra kepsar. Fågelvägen till Reisaälven var runt 170 km men verkligheten var runt 500 km där flera klättringar på 2:ans växel ingick. Dessa 50 mil var inga vanliga mil utan helt underbara mil. Den ena storslagna vyn efter den andra formligen omslöt oss där i bussen. Jag tittade på G.W Persson och jag är nästan säker på att han log lite. Det var som att färdas genom ett sagoland. Snötäckta bergstoppar, glaciärer som skiftade i blått och fjordar med smaragdgrönt vatten. Kan det bli vackrare än så här?

Tack för i år Norge.